

שידור

צל"ש

הצוות כמעט נעצר

● **לאיתן אורן**, כתב הטלוויזיה, על כתבה מרתקת בנושא גניבת נשק מצה"ל. אורן הצליח לראיין גם סוכריינשק — שניים מהם הצטלמו באופן שלא יזהו אותם. הם נתנו אמון בכתב והסכימו לחשוף כמה מן הפרטים העלומים שמאחורי העסקות. בכתבה הובא שיחזור מעשהו של חייל שנתפס בגניבת נשק. לא היה זה קטע מבוים, אלא סרט שצולם בשעת מעשהו השיחזור.

אבל שיא הכתבה היה, ללא ספק, חדירת הצוות אל תוך בסיס צבאי אי"ש בארץ, כשאנשי הטלוויזיה הצליחו להגיע, ללא שום מעצור, הישר אל מיצבורייהתתמושת של הבסיס. אילו נתפסו היו נעצרים מייד.

מאחורי המירקע

ונועבר לכתבינו

באולם הקונגרסים

ניסים מישעל, עורך מוקד, הסתובב במשך יומיים בוועידת-חרות, כשהוא מתלבט ומהורהר וחושב מה יהיה במישר מוקד, שאמור היה להיות משודר ביום הרביעי, יומה האחרון של ועידת-חרות. הרברים התפתחו הרבה יותר מבר ממחשבותיו, ולבסוף הוחלט לערוך מישר שיהיה סלט של ראינות עם כל מנהיגי חרות, ובו ישולבו ריווחים חיים מתוך אולם הקונגרסים הגדול, שם היה **דן רביב**, הכתב לענייני מפלגות.

כבר משעות הבוקר של היום הרביעי הוחלט שאחד האולמות הקטנים ימשך כאלפן טלוויזיה מאולתר. אז גם דיברו אנשי הטלוויזיה עם עורכי של יצחק שמיר וזימנו אותו למישר של אותו הערב, שהיה משולב בתוך מהדורת מבט מרחבת.

בשעה 8 בערב היה האולפן כמעט מוכן, הנירת המיוחדת היתה בחוץ. **יוסי צמח**, הבימאי, עבר ביחד עם המפיקה על סדר הופעת האישים, מישעל ישב ליד שולחן צדדי והיררר בינו לבין עצמו על השאלות שישאל את הפוליטיקאים. רביב אץ והחליף את כיגרי היוםיום שלו בחליפה מכובדת. **יאיר אלוני**, מנהל הטלוויזיה, ו**יאיר שטרן**, מנהל מחלקת החדשות, הגיעו גם הם לזירת האירוע, אך שמרו על פרופיל נמוך. הם הקפידו להיות רק צופים מן הצד בהצגה הגדולה.

דקות יקרות חלפו, ואנשי-הצוות נכנסו ללחץ: **איפה הטכנאים?** נזרקה שאלה לחלל האולם. **זה בסדר**, הם הלכו לאכול והבטיחו שיהיו כאן ב-8 ורבע, ניסתה עוזרת-ההפקה להרגיע. השעה היעודה חלפה עברה, ולא היה זכר לטכנאי בשטח. צמח הסתובב כסהרורי, מחזיק בידו את תוכנית השידור החי, מבלי שיהיה למי להעביר את ההוראות. רביב ומישעל התרוצצו אנה ואנה מתוחים.

20 דקות לפני השעה 9, השעה היעודה לתחילת המישר, נכנס מישעל כמו רדוף לאולם, כשהוא זורק לחלל: **שמיר אפילו לא יודע עדיין שהוא צריך להופיע במוקד!** מישעל, מסתבר, פגש את שמיר באקראי במיסדרון, שאל אותו אם הוא מוכן כבר להתאפר. שמיר לא ידע כמה מדובר.

הגיבור האמיתי

אין ספק שהגיבור האמיתי של ועידת-חרות היה **שימעון שיפר**, הכתב-המדיני של קול-ישראל. למרות העובדה שבאולם הוועידה נכחו עיתונאים רבים ומנוסים, היה זה שיפר שהצליח להביא לבסוף לפיצוץ שעמד באוויר עוד מן הערב הראשון.

ביום הרביעי, יומה האחרון של ועידת-חרות, קצת לפני השעה 7 בערב, מועד שידור יומן-הערב של קול-ישראל, הגיע שיפר בריצה אל שולחן העיתונות שמוקם סמוך לכימת הנאמנים באולם הגדול. הוא היה נרגש, חטף מן השולחן את מכשיר-הקשר ושידר לעורך היומן בירושלים את הסקופ שלו: יצחק שמיר אמר ליוסי ברון, הדובר ואיש מחנה-לוי: **למה התחכרת להכזרה של פושעים שמנסה להשתלט על תנועת החרות?**

דברים אלה של שמיר שודרו ביומן-הערב מייד אחרי חרשות השעה 7. צירי הוועידה שמעו את הריווח, ורחש של זעם אחז בקהל הרב כאולם הקונגרסים. זמן קצר אחר-כך, בעוד יומן-הערב בעיצומו וריווחים שוטפים מן הוועידה עדיין נשמעים מעל גלי-האתר, הופיע ליד שולחן העיתונות יוסי אחימאיר, עוררו של שמיר. הוא נהג לשיפר וביקש תיקון לידעיה. הוא ביקש לומר, בשם שמיר, שאינו זוכר שאמר דבר כזה ואינו זוכר שהשתמש במילים אלה. שיפר אמר שהוא מוכן לשרר תיקון כזה, אך הוא יוסיף שהוא שמע את הרברים כמו אונזיו, ביחד עם הטכנאי שהיה צמוד אליו. אחימאיר ויתר על התיקון.

ברור שידעיה זו של שיפר היתה הקש האחרון ששבר את כל המחסומים, ומרגע זה ואילך היה הפיצוץ לעובדה.

מנהל לביארי עם כתב שיפר

שמעו במו אונזיו

מרגע זה ואילך פרצו גם הפוליטיקאים את המחסומים בפניהם ומערכת ההשמעות ההרדיוו והאישיות עברה את כל הגבולות.

ושוב הכריז הקריין במבט: **ונועבר לכתבינו באולם הקונגרסים.**

כמה דקות לפני השעה 9 כלל לא היה ברור שיתאפשר שידור חי מוועידת-חרות בתל-אביב. כמה דקות לפני השעה 10 היה הכל מאחוריהם. כולם יכלו לנשום לרווחה, הכל עבר בסדר. מעל גבי המירקע נראים הרברים כאילו תוכננו שעות מראש, כאילו כל אחד יודע את תפקידו המדויק, כאילו הכל רופק כמו שעון. מאחורי המירקע נראה היה כאילו הכישלון רשום כבר על הקיר, אבל בסוף, כאילו בדרך נס, הכל הסתדר על הצד היותר טוב.

מאחורי המיקרופון

רקע אדום

כשהתלהטו הרוחות בלילה האחרון של ועידת-חרות, ביום הרביעי לפנות בוקר, הציע **שלום אורן**, כתב קול-ישראל, שכל עיתונאי המסקר את הוועידה יקבל רקע אדום שיצורף לתעודת-העיתונאי שלו. כפי שמצופים רקע אדום מתחת לסמל החיל של החייל הקרבי, כדי להבחין בינו לבין חיילים בלתי-קרביים. בימי הוועידה קיימו כתבי קול-ישראל מישמרות בכל שעות היממה. **שימעון שיפר**, הכתב המדיני של קול-ישראל, שהוא גם ראש הרכונה המדינית, פיקח על קיום המישמרות. במשך היום היו שם בעיקר שיפר עצמו ו**אמנון דרב**, הכתב לענייני-המפלגות, ובגלילות היו שלום אורן ו**חיים זיסוביץ**, הכתב ככנסת.

נב, אגב, היה מודאג במיוחד מהתפרצות האלימות בוועידה. לפני כמה חודשים, באחת הישיבות היותר סוערות של מרכז חרות, התנפלו עליו כמה חברים אלימים והיכו אותו, כמו עוד כמה אנשי-תיקשורת שהיו שם. נב היה אז מצוע, ידו היתה נתונה בגבס והוא נחבל באופן רציני. חוץ מן הכתבים החרוצים של הרכונה המדינית, היתה שם גם **שרה פרנקל**, ראש מערכת תל-אביב של קול-ישראל, שסיימה בימים אלה את תפקידה, ו**גדעון לביארי**, מנהל הרדיו, שבא לראות כיצד עומדים כתביו בכל מהומה והסערה.

שידורים לתוך הלילה

מדיניות חרשות חדשה בגלי-צ'ל, שאותה מנהיג **נחמן שיי**, מפקד התחנה — לא לעכב את החדשות עיר מהרורת הבוקר, אלא לשרר אותן מייד כשנודע עליהן גם, ובעיקר בלילה. במשך כל שעות היום עומדים לרשות המאזין מהירות-החדשות הרגילות ומיבוקי-החדשות, אך שידורם מסתיים לפני השעה 5 בערב, שאז משודר יומן-החדשות היחיד של התחנה. בוועידת-חרות, כשהיה ברור שהדברים מתפתחים כיוונים בלתי-צפויים, התארגנה מחלקת האקטואליה של התחנה בתוך זמן קצר, שדרים ועורכים הגיעו לאולפן ביפ וכתבים העבירו ריווחים חיים מתוך אולם הקונגרסים. כך הצליחו בריווח להעביר מישר מעודכן למאזיני התחנה בשעות הלילה הסוערות של הוועידה. את המישר הגישו **אלנה ריון**, **עוז פרנקל**, ו**ירון זילנצסקי**, וערך אותו **מושה גל**. מלבד השיתוף גם כתבים נוספים באיסוף חומר כמיסר-רונות הוועידה, ביניהם הכתב **ירון דקל**.

ימער, בשלב מסויים של הראיון הגיע גם דן מרדור, אלה אנשי שמיר. מייד כשסיים ראשי הממשלה החלופי (בינתיים) את דבריו, גררו אותו אנשי החוצה להתייעצויות, ועידכנו אותו במכות החדשות שניחתו על ראשו ברקות הספורות מחוץ לעניינים.

עוד כטרם הספיק שמיר לצאת מן האולפן, פנימה צעדה קבוצה חדשה — דויד לוי, המלווה כאנשיו. אלה תפסו מייד את המקומות שפינו

אחר-כך בא אישי-הבטחון של אריאל שרון והודיע חרי-שמעית, שיהיה זה בלתי-אפשרי לראיין את שרון באולם הגדול, כפי שתוכנן, מטעמי-ביטחון. אך מאידך אי-אפשר היה לקבץ את כל מנהיגי חרות ביחד, משום שנאותו של איש לא ירבר עם רעהו.

הטכנאים הגיעו קצת לפני רבע ל-9, שבעים וניגוחים. **עדה לזרוביץ**, המאפרת, התרוצצה בין האישים השונים, איפרה אותם בכל מיני

כתב דקל עם מראיון שמיר מישר מעודכן

אנשי שמיר, בשיטת הכיסא החם. לוי התיישב מול המצלמות, לזרוביץ אצה אליו כשבידה תיקי-איפור, עשתה את תפקידה בזריות מרהימה. לוי היה מוכן. בינתיים ביקשו מירושלים שימשכו עוד קצת זמן, כדי שבאולפן באולם הקונגרסים יוכלו להתארגן. המתח כשיאו, הכל נרגשים.

פינות חשוכות, כשהם צמודים לעוזרים ומר שיכים לבחוש בקלחת הרוחתת. שמיר הופיע ראשון, מולו ישב יוסי אחימאיר, עוזרו הנאמן, ששמר על כל מוצא פיו של המנהיג. לידו עמד גם רוני מילוא. בני גזין קץ גם הוא לתוך האולם המאולתר, לוודא ששמיר לא

"שמיר לא מעניין!"

לפני רגע הוא נולד וכבש בסערה את הבית. הוא נפלא, הוא נהדר. מנהיג כזה הוא שימחה גדולה. כי אשתי ממוצא יווני. נולד לי ילד מין מנהיג כוכרי כזה, מין סטרי כזה, גדול, שחרחר, מוצק, אופטימי. אז זה כבר ניצחון. עכשיו רק צריך לא לקלקל אותו, שישאר עצמאי, שייילך קדימה, שיתלכלך בנוץ.

אחר-כך הוא דיבר על בעיה חברתית ואמר: **שמעתי ממקורות מוסכמים שיש הרבה נשים שלא גומרות. אני חושב שכראי לטפל בזה באופן מסודר.** עברון ארטי שלו וסיפר: **אני זוכר את המורה אסתר, ענה: לפני כמה שנים יצאתי עם מספלת אחת שעשתה טיפולים לכל מיני נשים. והיא סיפרה לי על אחוז מפתיע של נשים שלא גומרות ויש איזה קשר שתיקה על זה. זו בעיה חברתית חשובה, לא?**

הוא דיבר על חלום ארטי שלו וסיפר: **אני זוכר את המורה אסתר, שהיתה סמל היקיות והשמרנות, והיה לי איזה חלום שהיה חוזר, שהמורה אסתר מכניסה לי יד למיכנסים ושואלת אותי למה לא הכנת שעורים. מין חלום כזה שחוזר.**

אבל הצימוק של הראיון הוא פנייתו לעברון באמצע ההקלטה: **את יודעת מה? אם כבר עושים ראיון חושפני, אני רואה את המראיון והמראיונית יושבים בכריכה של ג'קווי, עם איזה כוסית, עם כל הפינוקים, בחדר מחומם ואטום, אולי גם עושים אהבה, ככה להרפיה, לא כשביל התענוג.**

עדה עברון אינה מפיסקה להפתיע. השבוע צפויה עוד תוכנית מרתקת בסידרה מנירות-הלב של גלי-צ'ל ביום שישי, ב-5 אחרי הצהריים. הפעם המראיון הוא השחקן שלמה בריאבא.

לא הכרתי אותו לפני הראיון, סיפרה עברון. **ראיתי אותו רק משחק תפקידים, ועבר אליו משהו מיוחד. כשנפגשנו לראיון, הוא הפתיע אותי מאוד. הוא אחד האנשים המקוריים שפגשתי, איש חכם כעל צורת חשיבה בלתי-צפויה ושוברת רפוסים.**

עברון שאלה אותו אם היה מעוניין לשחק אישיות פוליטית, למשל את אריאל שרון, והוא ענה: **תראי, אם כבר הייתי משחק את שרון, אז רק מתוך אהבה. הייתי משחק איש נורא נחמד, שבא הביתה, מכשל לילדים, יוצא החוצה לגינה, קוצץ שמיר, מביא הביתה, עושה סלט, יושב, מלפף את הילד, שואל מה נשמע, איך היה בבית-הספר, חולץ את המגפיים, לובש נעלי-בית, שם את ואגנר, מנשק את אשתו רק באיזור האוזן — זאת אומרת כלי מין כמעט. כמובן, ברגע מסויים רועדות אמות הסיפים, אבל איש מאוד עדין, נוגע ללב, חביב, נעים לבירות, טוב לפועלים, נותן להם בנוספים. כקיצור, איש קטן ונחמד, מה עוד יש להוסיף, הרי אנהו דנים בזה שנים?** עברון הוסיפה ושאלה אם היה יכול לגלם את שמיר, והוא ענה: **הוא לא מעניין, הוא לא מעניין.** בקטע אחר של התוכנית מספר בריאבא על בנו הקטן, בן חצי השנה: